

раеше да не гледа въ страшната тъмнина на гората. За да подържа мъжеството си, тя си мислѣше, колко ще се учуди и зарадва баща ѝ, когато тя искочи напреде му при завоя на пѣтя.

Завоятъ е далече около половинъ километъръ, но тя ще догича до него. Ето го и завоятъ. Лида захълца отъ радостъ. Но пѣтьтъ изведнажъ се закриваше и навлизаше въ сѣнка.

Татко ѝ го нѣмаше. Момиченцето седна на снѣга и заплака съ горчиви сълзи.

Плачейки отъ отчаяние, тя пакъ тръгна напредъ. Татко ѝ трѣбва вече да иде. По-скоро къмъ него!

Едва направи нѣколко крачки, нейде задъ нея се чу странно, проточено виене. Сърдцето ѝ трепна. Тя се спустна да тича още по-бърже. Следъ нѣколко минути се чу сжщото проточено виене... Сърдцето на Лида

Чу се странно проточено виене.

замрѣ. Тя никога не бѣ чувала такива звукове. Запхтена отъ бързото тичане, тя почна да забавя крачкитѣ си. Задъ дърветата виенето се чу по-силно и по-близко. Това, вмѣсто да я обезсърдчи, влѣ нови сили въ нейнитѣ млади крачка; тя почна да тича още по-бързо. Устничкитѣ ѝ се поотвориха, и очитѣ ѝ се разшириха отъ ужасъ. Татко ѝ нигде не се виждаше. Въ замѣг-